

Мова (1968)

Буряківець Юрій Дмитрович

1.

Не матір та, яка своє дитя
Забула рідної навчити мови.
Чужою йде дитина у життя,
Її душі скалічено основи.
Бо перелізти через низький тин,
І п'яниця непробудимий зможе,
А нам від золота й усіх вершин,
Честь рідного народу найдорожча!
Бо стид не дим, а виїсть очі нам,
Росте наш нарід не з землі, а з мови!
Лише дурному мулить очі храм,
Якого зодчий креслив для любови.

В час голоду, у занімілий жах,
Співала мати колискову пісню,
Із сподіванням: на широкий шлях
Її дитяті сонечко заблисне.
І вкупі з материним молоком,
Словечка мови рідної всмоктали,
Щоб доля усміхалась над Дніпром,
І солов'ями лози заливались.
Це ж у дворі Атилли, що тримав
Меча, якого дарувало небо,
Дзвеніла наша пісня; поміж трав
Відлунював її ячанням лебідь.
Під гуки сурм — плекав князь Ігор сні,
Як обминути Кончака погоню,
Дівочі чулись збуджені пісні,
На лузі, на квітчастім оболонні.
І в Ярослава Мудрого гучна
Лунала наша мова й провіщала
Усім володарям, що вже весна
Дозріння на його принцес упала.

2.

Крім співу солов'їного, ще чим
Привабить може сад у синій вечір?
І нарід є погноїщем отим,
Коли немає голови на плечах.
Звертавсь цією мовою Богдан

До тих послів Бутурліна, щоб згода,
І рівність панувала в дні тривань,
Як ми з московським сходились народом.
Немає риби без річок, ставків... —
Муку з комори до млина не носять,
Гризе сумління підлість без зубів,
Мов ховрахи стебло в сльозисту осінь.
Бо й словом цим Шевченка “Заповіт”,
Написаний для поколінь грядущих,
І так, століттями із роду в рід,
Ми власним серцем ідемо, живущі!
Це ж злочин і непростена ганьба
Забути те, що нас тримає в світі;
Зведеться тільки в недруга й раба
Рука, народу віку вкоротити,
Та він безсилий буде, як і гнів
Негоди, піною яка спливає
Поверх тієї хвилі, що до нив
Жене вали, рекоче гордо краєм.

1968

Постійна адреса: http://ukrlit.org/buriakivets_yurii_dmytrovych/mova